

TỰ THUẬT

Một thoáng quên mình đã khổ tâm,
Hưởng chi nhiều kiếp mãi thăng trầm,
Đoạn đường xuôi ngược dày tân khổ,
Vượt khỏi mê đồ ấy cũng chằm.

Tuy nhiên dù khó tự lòng thôi,
Một tâm đã quyết tiến cho rồi,
Không thường từng khắc dấu cho hện,
Bộng nổi không dừng giữa biển trôi.

Vân cầu trôi trôi chẳng tựa lâu,
Thoáng nhanh dòng nước vọt qua cầu,
Lao lung mấy độ câu tan hợp,
Vất vả đoài phen cuộc bể dâu.

Trời đêm trong vắng mộng đôi câu,
Lãng khách mê tân nếu hồi đầu,
Lo gì trăng sáng đâu từng thiếu,
Non nước ngàn xưa một tâm đầu.

CHO

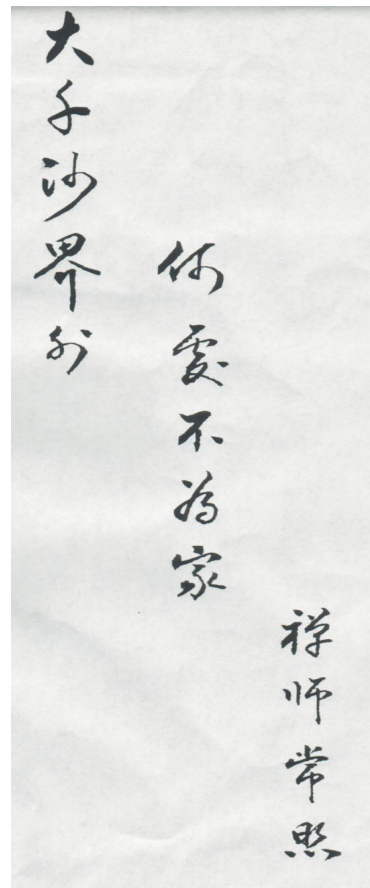
Chuyến xe ai chở đầy hành lý,
Chở tình thương chở cả cuộc đời,
Dặn dò rằng con đường tăm tối,
Khéo bước đi khổ lắm con ơi !

Từ ấy những khi tôi ngân ngại,
Lòng nhủ lòng dù phải chông gai.
Cố gắng lên thấp sáng hơn lên,
Năm xưa lời nguyện ấy còn hoài.

Khéo đi nghe khổ lắm con ơi!
Là hành trang là cả cuộc đời,
Đêm nay dù một lần nhớ lại,
Nhớ tên người ánh sáng khung trời.

TỰ TẠI

Tự tại không vương mắc,

Thong dong dường mây trôi.
Không gì chẳng là đạo,
Vui tươi an nhiên thôi.

XUÂN

Tờ mờ sáng hôm nay,
Hương xuân gọi hồn say,
Người người tươi vẻ tết,
Rôn rả xinh lắm thay.

Gió xuân lay nhè nhẹ,
Hồn xuân loáng ngàn tre,
Phổ phường những chen chúc,
Trời xuân ánh lập lòe.

Cao hơn ngòi chẳng động,
Lò hương tàn trống không,
Ra vào không lối khách,
Ngơ ngác nắng mênh mông.

Ôi tình xuân bất hoại,
Ngàn xuân đó Như Lai,
Mùa hành hương mở hội,
Chuông chùa điểm then ngoài.

BỆNH

Một luồng hơi lạnh xoáy trong tôi
Thân thể từng cơn buốt tợ nhồi
Đau nhức đã đành đồ giả tạm
Vì là thân phận bỏ đi thôi.

Trả xong một kiếp nghiệp luân hồi
Chừ lúc hoàng hôn vắng bóng tôi
Bốn núi rã rời người tự tại
Ngâm nga gọi húng trà nhứt bôi.

GIÓ

Gió bắc qua song giấy,
Nhạn nam tuyết rơi đây.
Sương gầy giãng ngàn núi.

Mây lạnh đường mưa rây.

TỰ TÌNH

Lãng khách lần vào cõi đổi thay,
Lâu sò chợ bễ gợn u hoài,
Trăm năm ngấm lầy câu tan hợp,
Tròn giấc Nam Kha đã mệt nhoài.

Rõ khéo xuôi nên chuyện hôm nay,
Thương hải tang điền rộn đổi thay,
Chà chà thân thể mỗi danh lợi,
Ồi ời lợi danh cột trêu ai.

Thì ra sự thế là đại mộng,
Huyền chất này rồi cũng thành không,
Tô sinh dệt giấc mơ hóa mộng,
Chung đỉnh nồi kê nấu chữa xong.

Bước nhẹ lưng trời vui giải thoát,
Lân lân nghe gió thoảng hương quê,
Quảng hết bao tình lý ràng buộc,
Thong dong từng nhịp bước quay về.

GIÓ TRÚC

Gió sớm đong đưa trúc
Lam chiều đượm cành đào
Lang thang quanh lối nhỏ
Thần thờ nhìn trăng sao.

MƯA CHIỀU

Một trận mưa chiều nước tràn dâng,
Chung quanh tôi toàn nước trong ngần.
Lạ kìa, nước mưa hay nước mắt?
Cổ họng tôi từng giọt đắng dần!

Ồ ! Tại sao tôi lại thế ấy?
Rồi ra, tất cả chỉ là tôi.
Thôi nhé trong làn mưa hôm ấy,
Lòng dặn lòng nước chảy hoa trôi.

Tôi tự nhắc dần thân cát bụi,
Phải là anh “Chân cứng đá mềm”.
Dù bước đi, từng bước chông chênh,
Sống, niềm tin, sáng rực màn đêm.

Thân thể này sự nghiệp mưu sinh,
Tất cả chỉ là cơn ác mộng.
Cho hay sự thể vương mang hảo,
Yên lặng trời trong đóa đóa không.

CÔI MỘNG

Trong bất động âm vang đồng vọng,
Bước chân đi vững chắc hôm nay.
Rừng lao xao lá lay ngưng lắng,
Đây rồi phút chốc hiện ban ngày.

Thánh thoát hôm nay như ngày hội,
Trầm hùng vang dội cõi thiên thang.
Ta đi, đang sống lần sinh diệt,
Mà sao vậy, chân thường mệnh mang.

Liếc phút trước ta là ai nhỉ?
Dậy phút sau ta chẳng là chi.
Ô hay thần thánh toàn xa lạ,
Báo động bình yên hiện tức thì.

Thử nhìn lại đằng kia gió thoảng,
Tâm trong tâm chợt hiện vô thanh.
Là gì nhỉ, có gì trước mắt,
Thiếu chi đâu toàn thể hiện thành.

Thức giấc đi, từng bước hôm nay,
Vội vàng, trông ngóng chỉ thêm “Hoài”.
Khắc khắc tỉnh gì? Là gì nhỉ?
Như như bất động, chợt tâm khai.

Tôi nói không gian chỉ là đây,
Thời gian rồi cũng chẳng ngoài đây.
Miễn một lần thôi, đừng nổi nhịp,
Bước như không, thanh thoát hương mây.

TRỜI TRONG

Chát ngát, trong vô thanh bùng dậy,
Đóa hương mây, chợt lóe đầu đây.
Tôi vẫn bước, tâm trong bình lặng,
Sáng trong tôi, từng phút giây này.

Cười vang nắng gió quyện mây bay,
Tất cả trong tôi tròn ngày hội.
Ngát trời, hết sạch, xông thơm ngát,
Sáng trong tôi, sáng mới hôm nay.

Hồi đó lằng lằng như là lạ,
Tôi biết tôi, chút gọn mây bay.
Ô hay! giăng khắp trắng “Huyền” gôi,
Mây vẫn bay, bay mãi trong bay.

Nhấn với gió, với mây, trắng sáng,
Chưa bao giờ, voi thiếu một phân.
Chỉ trong ấy, ngay đây bình lặng,
Là hương thơm tỏa khắp xa gần.

Trong thoáng nhẹ nhẹ, chẳng còn vương,
Trần thế xem ra, chút thê lương.
Qua rồi vật sắc, cơn trào lộng,
Phủ kín tôi, tỏa khắp chân thường.

Chuông hồi giục giã, bến Cô Tô,
Lữ khách lần quên chuyện hải hồ.
Sương chiều phủ kín Hàn sơn tự,
Tỉnh giấc “rời ra” thoáng hư vô.

SẠCH

Cháy tan phiền não lửa lò,
Chân như trong lành hiện rõ.
Có gì để nói nữa đâu,
Gát núi trắng thích thú cho.

THI NGÔNG

Ai biết ngày xưa chuyện nhận sầu?
Một thoáng băng mình mộng lối sâu.
Lữ bước ghềnh thiêng đà mất mạng,
Ô hay! trần thế mộng bao lâu.

Thân thể này đây đã chiêm bao,
Lần khân chưa quyết tránh được nào.
Một phen tiến thủ muôn duyên lắng,
Trăng sáng trời cao bước bước vào.

Sung sướng nào bằng mọi lắng yên,
Lang thang từ ấy cũng an nhiên,
Tham sân ý dục đều yên lắng,
Vất sạch sành sanh mọi ưu phiền.

Cho dù trăm lắng ngàn xuôi quét,
Nếu có còn chằng một thể châu.
Nhưng đó cũng là đường ngựa chạy,
Làu làu trắng hạnh chữa tròn câu.

Có khi huyền nhiệm toàn thao thức,
Vớ trước vớ sau chuốc lắng xăng.
Thênh thang trời rộng, mây đình đống,
Cười chết vì ai luống nhọc nhằn.

Lắng sâu trí dụng chẳng gì cả,
Buông sạch mộng mơ thể rỗng rang.
Thế đấy! Chỗ này làm sao sống?
Vớ vẫn, bâng quơ, chỉ nói càng.

Với hiện tại trong từng phút giây,
Yên lắng bình an luôn tròn đầy.
Như vậy đó rõ ràng trôi chảy,
Chính đấy, sự sống này ngay đây.

Bước khoan thai, buông buông từng niệm,
Niệm cái gì thấy thấy đều buông.
Nếu phút chốc, ta vờn ý niệm,
Tuy nói buông mà chẳng thật buông.

Và như thế hiện hiện trong đầu,
Dày vò chưa chịu lắng vào sâu.
Ngay đây từng nếp ta buông quách,
Sống, an nhiên, từng đóa nhiệm màu.

VỀ ĐI THỜI

Tặng anh LHL

Kể từ hun hút cõi mê
Bỗng nghe sâu thẳm gọi về đi thôi!
Lòng xao xuyên dạ bồi hồi
Cảm thương lưu lạc bao đời điêu linh

Ra vào trong cuộc tử sinh
Giật mình tỉnh giấc nghe mình xót xa
Đôi con mắt giọt lệ sa
Máu tim thổn thức xuân ca gọi mời
Về đi thôi!, về đi thôi!
Mùa xuân miên viễn chờ người chung vui.
Định Huệ

Thi Họa: Về Đi Thôi

Thoáng mênh mông nghe lòng thổn thức
Chợt gọi về trước ngõ xa quê
Hương trầm lắng đường xưa còn đó
Nhưng về đã lỡ một chuyến đò

Nếu thưở trước đạo vàng? bến mộng?
Lòng nhủ lòng kiên quyết là xong
Đã thế! quên mình trong gió cát
Trở về thôi hạc nội mây ngàn.

ĐÓA HOA CHÂN THƯỜNG

Từ ấy thên thang,
Còn đâu mơ màng,
Lung linh huyền nhiệm,
Mỗi mỗi tâm an.

Dây lên thiên diêu,
Vô vãn tịch liêu,
Uyên nguyên đồng vọng,
Giăng giăng lam chiều.

Phút giây ngừng lại,
Bình minh thêm hương,
Thoáng nghe lời nguyện,
Bao la chân thường.

Từng câu tròn thệ,

Trải ngàn sơn khê,
Vừa khơi nguồn tuệ,
Soi tỏ đường về.

Gió lay từ niệm,
Nắng chan diệu hiền,
Ngát hương từ thệ,
Ngàn đóa hoa thiên.

VƯỜN LẠNH

Hồi chuông kinh chiều, vừa ngưng lắng,
Không gian phủ xuống, loáng màn sương,
Trăng thượng tuần cũng vừa thức dậy,
Ngàn gió, vờn cao, khúc chân thường.

Vô vàn tĩnh mịch thì thầm rơi,
Bao la như điệp khúc không lời,
Không gian ngừng đọng, trầm theo bóng,
Là ấy là đây, thoáng chơi vơi.

Những bước nhẹ thật nhẹ như tơ,
Từng bước đi, nhưng vẫn không ngờ,
Chà chà lâu lắm, dường ngây ngất,
A ha ấy thật kết mây thơ.

Quay lại hồi kinh chiều dần xuống,
Thoảng nhẹ hương, khua nhạc ngàn khơi,
Đâu đây còn đọng niềm thao thức,
Dâng tràn dâng ngát cả bầu trời.

Bóng ngã, dày đêm, đìu hiu lắng,
Nghe như vang, vận khúc muôn phương,
Đây còn đây, từng đóa chân thường,
Đặt dìu, bất tận tỏa hơi sương.

THI

Bến đò,
có lần về,
như gậy dựng lại,
gì ?
Lên nữa,
như nói rằng,

nao nao,

thấy đều quăng.
Thôi đi,
đừng lên nữa,
để làm gì.
chán thừa.
Dứt một lúc,
yên thân,
thôi nhá,
hơn một lần.

Cho dù chìm nổi vẫn là ta,
Quanh quất đâu đây cũng chính va,
Có gì còn gì mà chộn rộn?
Mười phương pháp lữ chung một nhà.

BÓNG TỬ TÔN

Đây dãy Ngân hà chiếu đại thiên
Đây trời Đâu Suất hội chư hiền
Pháp thân đại sĩ hằng khuyên tiến
Thê nhập trần lao hóa hữu duyên

Đây cõi Ta bà lấp lánh sao
Mây tầng Đâu Suất rạng muôn màu
Pháp thân đại sĩ hằng khuyên tiến
Trải kiếp vào đời quyết không nao

Sĩ Đạt Đa con người vĩ đại
Khắp năm châu mừng đón tin Ngài
Trong đời năm trước Ngài thường hiện
Chỉ nẻo muôn loài hết đắng cay

Tầng trăng sao bóng người dững sĩ
Trót thương đời nên quyết ra đi
Công danh phú quý thu sương sớm
Phổ cứu chúng sanh chí tạc ghi

Tỳ Da đêm nay người cứu tinh
Trần gian trăng sao ngàn lung linh
Ánh mai vừa chói ngời tia sáng
Là đấng Như Lai hiện bóng hình

Sao mai ngồi lên trần vô biên
Hào quang muôn phương đóa diệu hiền
Pháp âm lưu bố đời tươi thắm
Vang bóng Từ Tôn khắp tam thiên

Song lâm quỳ dâng tòa Như Lai,
Nhân thiên chiêu hôm vắng bóng Ngài,
Ôi ! Đời thương tiếc muôn loài khóc,
Y đáng người xưa đau đón thay.

Rừng trắng Hy Ma tàn bóng đêm,
Tươi mát Gò Bi thoáng êm đêm,
Đây cảnh hoa báu Ưu đàm bát,
Trước gió trung nguyên hương ngát thêm.

Chúng con dâng lòng thành bé nhỏ,
Xin Ngài thương xót chỉ đạo cho,
Con đường giác ngộ mau thẳng tiến,
Kiếp hải trầm luân kịp chuyển đò.

Bê pháp lạc vị ngọt muôn đời,
Rừng giải thoát che mát mọi nơi,
Chúng sanh vô lượng nguyện độ hết,
Phật đạo gì hơn thế chẳng đời.

Bên rừng thanh tịnh vui hành đạo,
Ngưỡng cửa Chơn Không thẳng bước vào,
Vô lai vô khứ vô vi lạc,
Lạc thú trần gian sánh được sao?

LỜI GHI

Cúi lạy Quy Ngưỡng tổ phong
Chúng sanh đời mạt một lòng kính ghi
Nhà mộng thân huyền sá gì
Không trung vật sắc có chi lâu bền

Đời này chẳng gắng tiến lên
Kiếp sau luống những bập bênh đó đây
Ra vào thay đổi đổi thay

Xuống lên mây độ biết ngày nào yên

Luân hồi ba cõi triền miên
Hiện giờ giải quyết hết phiền hết mang
Ham chi lý sự thế gian
Ấm duyên oan kết rợn ràng xiết bao

Sanh ra già chết lao xao
Thử xem xuôi ngược chùng nao có gì
Mê làm gốc bởi từ mi
Mắc vòng tăm tối chính mi dọn đường

Sao không thức tỉnh lo lường
Phút giây đâu hẹn vô thường tên bay
Trôi sông qua mắt thời nay
Về sau hồi hận chỉ hoài công thôi

Mật mờ thêm nổi đắp bồi
Bởi do sáu giặc kéo lôi dặm trường
Tới lui sáu nẻo thê lương
Ngôn ngang ba cõi dạ thường đắng cay

Minh sư sớm hỏi mới hay
Gần người cao đức do lai mới rành
Thân tâm quyết dẫn ngọn ngành
Vút trên nguy khôn tranh ranh một đường

Việc đời trôi nổi lẽ thường
Các duyên há lại chắn đường ta ư
Suy cùng pháp lý diệu tư
Chứng ngộ là mức như như khó bàn

Khi nào tâm cảnh rỗng rang
Chẳng ghi chẳng nhớ chẳng mang việc ngoài
Sáu căn thư thả thích thay
Đi đứng yên lặng tháng ngày thanh thoi

Cho hay một tâm chẳng dòi
Muôn pháp đều bật sống đời tiêu dao
Bấy giờ ai hỏi thế nào
Cười vang một tiếng ra sao mặc tình

Ai ơi ! Đẹp nổi bất bình

Muôn đời sanh tử tự mình bước sang
Sẵn nhịp bước chớ muộn màng
Muôn thu sáng lạng hoàn toàn an vui

MƯA RÂY

Tôi vẫn biết nhưng không phải thế,
Là cái gì trong cuộc đời này,
Có khi mất mát vẫn nhẹ tênh,
Rồi ra cũng lẫn quất đâu đây.

Nhưng lần ấy, trong tôi dường lạ,
Nghe như không, khó tả bằng lời,
Rồi vụt thoáng nói cười như lạnh,
Để rồi, nay, một chơi vơi.

Hôm nay mưa như rây như trái,
Nỗi niềm ai trang rải hiên trắng,
Chưa thể nói tràn dâng nghe khúc,
Cứ âm thầm giọt lệ khôn ngăn.

Chợt tỉnh bánh xe lăn diu vơi,
Để tiễn đưa đôi mắt chao dao,
Thôi thúc mấy lòng nghe câm lặng,
Dẹp sang chân sỏi đá oằn đau.

Mưa láy pháy, công trình dang dở,
Gió thì thâm, hơi thở còn mê,
Về đi thôi, chùng mô trắng dọi,
Là mệnh mong chợt đón đường về.

GIÁC TỈNH

Sương mai đọng, quần đau thức giấc,
Thuở một mình, vương vấn trời không,
Trong bao lâu gói mộng tơ lòng,
Ồ ! thế sự trời không thoáng động.

Ấy thế đó, giục nhau giấc tỉnh,
Tỉnh cho mình, cũng tỉnh chính mình,
Tỉnh thôi phút chốc say mê tỉnh,
Ngược gió thuyền không nước rung rinh.

Chừ ai tỉnh? Ai lay cơn tỉnh?

Tĩnh tĩnh mê mê chớ lẫn khôn,
Lang thang trên gã Thiên Nhai Khách,
Lướt lướt phong trần giễu Túy Nhân.

A rồi ! Đây gió miền phương ngoại,
Vàng cám tròn câu hết kiếp say,
Dấn thân trong chôn điệu linh ấy,
Nhọc sức, chừ mau tỉnh giấc say.

Biết là... là cái biết chính ta,
Trong chiêm bao ấy cũng là va,
Biết rồi thế ấy là ta đấy,
Khi biết, ô hay ! Tát-bà-ha.